

З
С
К
Д
А
Г
А
С
С
А
Т
С
К

Р о б ъ р т

Robert van Gulik
THE PHANTOM OF THE TEMPLE

© 1966 by Robert van Gulik

© Книгоиздателска къща „Труд“, 1996 г.

© Лиляна Андонова, превод, 1996 г.

В а н Х ю л и к

ПРИВИДЕНИЕТО ОТ ХРАМА

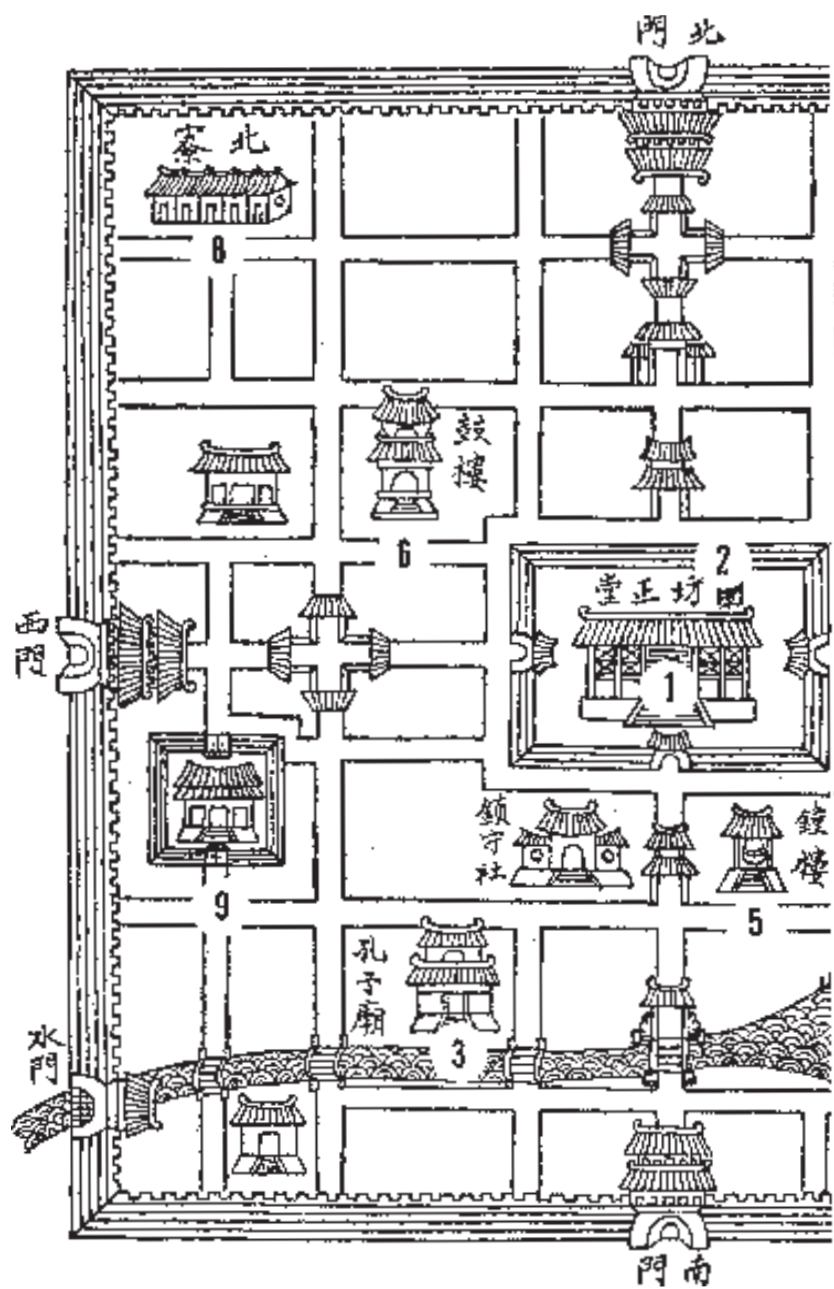
Превод от английски
Лиляна Андонова

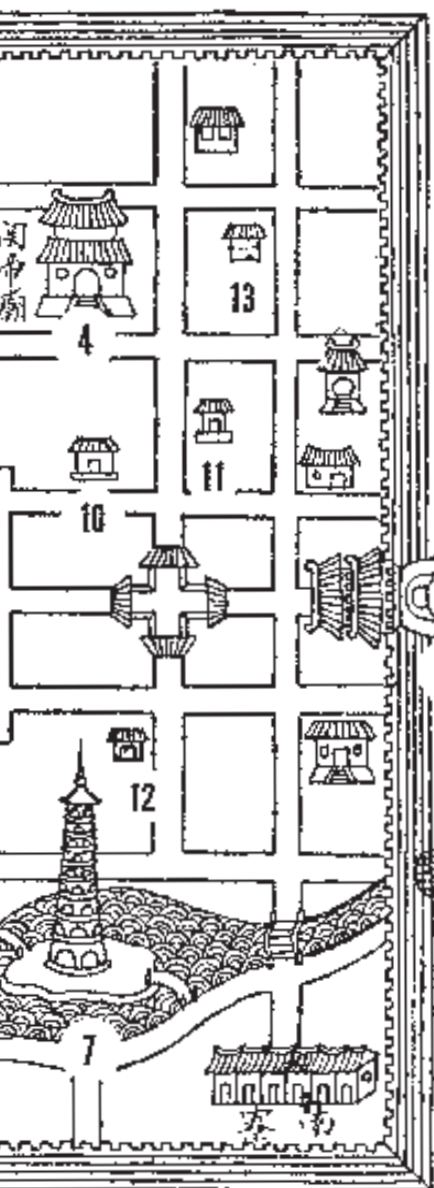
КНИЖНИЦА

КНИЦА

trud

1 9 9 6

蘭坊全圖

1. Съдилище
2. Дом на съдията Ди
3. Храм на Конфуций
4. Храм на бога на войната
5. Камбанария
6. Кула с барабаните
7. Пагода
8. Северозападен квартал
9. Гарнизонен щаб
10. Дом на префекта У
11. Дом на Ли Мей
12. Дом на Ли Къ
13. Свърталище на Монаха
14. Източна врата
15. Храм „Пурпурни облаци“
16. Скит

ДЕЙСТВАЩИ

ЛИЦА

Да припомним, че в китайския език фамилиното име (изписано тук с главни букви) предшества собственото

ДИ Жънцзе

през 670 г. от н. е. магистрат на Ланфан, окръг край западната граница на Танската империя

ХУН Лън

негов доверен помощник, сержант в съдилището

МА Жън

един от неговите помощници

СЕНСАН

сватаяц разбойник

АЛЮ

негов приятел

МОНАХА

главар на просяците

Госпожа ЧАН

игуменка на храм „Пурпурни облаци“

ГОЕНО СЪЦЕ

нейна прислужничка

ТАЛА

будистка магьосница

ЛИ Мъй

сарафин и собственик на златарски магазин

ЛИ Ю

негов брат, художник

У Дунжан

префект

Госпожа У

негова съпруга

ЯН Муъ

студент

ГЛАВА I

*Двама души разговарят под различните
бадеми; един зловец предмет изчезва,
увит в пояс*

Тя се взираше безмълвно в предмета, поставен до стария кладенец. Никакъв полъх не раздвижваше застоялия, горещ и влажен въздух в тъмната градина на храма. От надвисналите бадемски клони плавно полетяха надолу няколко цветчета, удивително бели в светлината на фенера. Изглеждаха още по-бели в мига, когато докоснаха кървавите петна по порутените камъни. Притиснала към гърдите си свободно падащата роба, тя каза на високия мъж:

— Хвърли и нея вътре. Няма опасност, старият кладенец не се полза от години. Дори ми се струва, че са забравили за съществуването му.

Той отправи тревожен поглед към бледото ѝ безизразно лице, остави фенера върху купчината камъни и потрошени тухли до кладенеца и с припрени движения се зае да разхлабва пояса си.

— Искам да съм сигурен, че сме взели всички предпазни мерки. Първо ще я увия и тогава... — той изведнъж осъзна, че гласът му кънти в безмълвната градина, и продължи шепнешком: — По-добре да я закопая при дърветата зад храма. Онзи пиян глупак спи като пън, а наоколо едва ли има друга жива душа сега, след полунощ.

Тя наблюдаваше безучастно, докато мъжът зави отсечената глава в пояса си. Ръцете му трепереха

неудържимо и той дълго не успяваше да завърже краищата.

– Не издържам повече! – промърмори, за да се оправдае. – Много... идва ми твърде много. Как изобщо... как успя да го направиш? Само с два удара, толкова ловко...

Жената сви рамене.

– Просто трябва да знаеш точното разположение на ставите – отвърна тя с безразличие. – Миналата година тази градина беше цялата засипана със сняг. Навсякъде бяло, бяло... – гласът ѝ внезапно замлъкна.

– Да – потвърди пламенно той. – Наистина! И долу в града беше много красиво. Целите стрехи на пагодата сред лотосовото езерце бяха в ледени висулки, все едно камбанки – мъжът отри потта от сгорещеното си лице и добави: – Колко чист бе леденият въздух! Помня, че сутрин...

– Престани да си спомняш! – прекъсна го тя хладно. – Забрави за това, мисли само за предстоящото. Защото сега вече ще успеем да го измъкнем. Цялото! Хайде, да вървим да го вземем.

– Сега ли? – възкликна ужасено той. – Точно след като... – но в този миг видя презрителното ѝ изражение и добави припряно: – Страшно съм изморен, казвам ти...

– Изморен ли? Та нали все се хвалиш колко си бил жилив!

– Но защо сега да бързаме? Можем да отидем и да си го вземем, когато пожелаем. И да...

– Аз лично бързам... Е, добре, една нощ можем да изчакаме.

Той я погледна с потъмнели от копнеж очи. Отново му бягаше, затворена в себе си. Толкова силно бе желанието му за тази жена, че чак изпитваше болка.

– Защо не може да си единствено моя? – простена той. – Знаеш, че съм готов да направя всичко, което поискаш. Доказал съм го вече със...

Спря наред изречението, защото забеляза, че тя не го слуша. Взираше се между клоните, обсипани с бели цветове. На фона на вечерното небе се открояваха върховете на двете триетажни кули, обградили главния корпус на храма в съвършена симетрия.